

VŠECHNO nebo NIC

The background of the entire cover is a photograph of a man and a woman walking away from the camera down a long, brightly lit airport corridor. The man, in the foreground, has curly brown hair and is wearing a white t-shirt. He has extensive black and grey tattoos on both of his arms. The woman, slightly ahead of him, has long brown hair tied in a ponytail and is wearing a light blue t-shirt and teal jeans. She is carrying a tan messenger bag and has tattoos on her arms. In the background, an airplane is visible through the large glass windows of the airport terminal.

Láska si vás najde, i když utečete na druhý konec světa

ANNA BOWART

VŠECHNO
nebo NIC

ANNA BOWART

VŠECHNO
nebo NIC

Copyright © Anna Bowart, 2025

Cover design © Zuzi Maat

Cover illustration © 123rf / travnikovstudio; 123rf / hunterbliss

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Erika Hanáčková

Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky, bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-655-6

*Všem, kteří si v sobě nesou nezacelené rány.
Jen vy poznáte, kdy přijde čas na uzdravení.*

A on přijde.

Možná ne dnes, ani zítra. Ale přijde.

KAPITOLA 1 – EL

Kdybych měla popsat štěstí, popsala bych ho přesně takto. Řekla bych, co v tuto chvíli vidím a cítím. Byla by to pro mě naprosto přesná definice tohoto slova.

Byla by to modrá obloha bez jediného mráčku. Stromy a skály kolem. Byl by to vítr ve vlasech a taky chlad, který sem tento vítr z vrcholků vyšších hor přinesl a který způsobuje, že mi červenají tváře i špička nosu. Sluneční paprsky zahřívající moji prokřehlou kůži.

Byla by to tupá bolest pronikající každým centimetrem mého těla po tom, co jsem tenhle kopec vyšla. Tlak v plicích, který mi připomíná, že moje kondička není nic moc. Ten přihlouplý úsměv na mé tváři, který je tam pokaždé, když se na něj podívám. A ze všeho nejvíc by to byl on.

Ten muž, který stojí dva metry přede mnou a vítězně se usmívá nad tím, že jsme to zvládli. Jeho vlasy trčící všemi směry, jeho silné paže a v nich termoska s vařící kávou. Jeho oči, které sršely pýchou, že jsme tam byli spolu. Jeho úsměv, který mě přinutil zdolat zbývající vzdálenost mezi námi a políbit ho.

Jeho rty, které mě líbaly tak, jak jsem o tom vždy jen četla. Dlaně, které mě pohladily po boku, a já ten dotek cítila až na své kůži, a to i přes to, že jsem na sobě měla minimálně tři vrstvy oblečení. Dole bylo sice krásné jaro, ale tady nahoře byla pořád ještě zima, sníh a chlad. Ale mně nebylo ani trochu chladno, protože on byl vedle mě. Protože jeho tělo vyzařovalo teplo a jeho láska by mě snad mohla na místě zapálit.

Usmívala jsem se, protože tohle byla moje definice štěstí. Usmívala jsem se, protože přes to všechno jsme si k sobě našli

cestu. Usmívala jsem se, protože jsme k sobě museli patřit. Usmívala jsem se, protože on byl můj a já byla jeho. Tolik jsem ho milovala.

Pak se obraz zničehonic změnil.

Ležela jsem tváří zabořená do svého polštáře promočeného slzami. Jeho ruce byly všude na mém těle a já se v duchu modlila, aby to konečně přestalo.

Po tváři mi stékala slza, horká slza, která putovala níž a níž a která mě probudila. Už jsem se neusmívala. Plakala jsem. Moje tělo se klepalo v bolestné agónii ze všech těch vzpomínek. Nebyl tady, nikdy tady nebyl a nikdy tady nebude.

Nádech, výdech. Přestaň brečet, prosím, přestaň. Zírala jsem do stropu, snažila se pravidelně oddychovat a vrátit se do reality. Byla ještě hluboká noc. Do ložnice prosvítaly pouze úlomky světla z pouličních lamp a v místnosti bylo naprosté ticho. Jen můj dech. Nádech, výdech. Byl to jenom sen. Všechno bylo v pořádku.

Kdybych zůstala ležet a znova usnula, tak by sen pokračoval. Ale to bylo to poslední, co bych chtěla. Když si na něj vzpomenu přes den, je těžké si vybavit jeho rysy. Je to už tak dávno. Ale ve spánku se mi vždycky zjevil přesně takový, jaký byl.

Musela jsem vstát. Zvedala jsem se z postele, nohy pomalu pokládala na studenou podlahu, hbitě se postavila a rozsvítila lampu vedle postele. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Všechno bylo v pořádku. Byla jsem doma. Hodiny na stěně ukazovaly půl čtvrté v noci, ale já se na ně nemusela dívat, abych věděla, kolik je hodin. Tyhle noční můry se mi zdávají vždy ve stejnou dobu.

Otevřela jsem dveře od své ložnice a doufala, že Ian ještě spí nebo lépe řečeno už spí. Ten chlap musel být křížencem nějakého nočního tvora. Většinou chodil o víkendu spát, když já vstávala.

Jenže Ian samozřejmě nespál. Seděl na naší pohovce a koukal se na film. Chvilí mu trvalo, než si mě všiml, ale když se ke mně nakonec otočil, svraštil obočí a starostlivě se usmál.

„Hele, všechno v pohodě?“ zašeptal, jako by se mě snažil nevyplašit.

Cítíla jsem se jako laň stojící uprostřed cesty, na kterou se řítí auto závratnou rychlostí. V hlavě se mi honily stovky až tisíce myšlenek a vzpomínek. Jako bych se nedokázala rozhodnout, jestli se mi to pořád ještě zdálo, nebo jestli už jsem byla zpátky v realu. Co se, sakra, stará? Většinou si lezeme na nervy, a on se na mě teď díval mile až soucitně. Nepotřebuju jeho lítost. Nejsem tak křehká, jak vypadám!

Alespoň bych si to ráda myslela. Ačkoli v tuto chvíli jsem se cítila dost na hovno. Tyhle debilní noční můry mě nenechávají v klidu spát. Netušila jsem, co je v poslední době opět spustilo, ale zjevně ani čas, ani vzdálenost některé věci nevyřešila.

Vůbec jsem nevěděla, jak jsem se ocitla na gauči s Ianem, který nás oba přikryl teplou a příjemnou mikroplyšovou dekou a nakonec mě objal levou paží. Celá tahle situace působila naprosto nově a já byla upřímně beze slov.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptal se a jemně mi přejížděl prsty po rameni.

Zavrtěla jsem hlavou a pokusila se spolknout hořkost v puse. Nedokázala jsem o něm mluvit, nechtěla jsem o něm mluvit. O tom snu, o jeho obsahu ani o tom, co ho podle mě způsobilo. Nejraději bych na to všechno zapomněla. Bohužel to nešlo. A tak jsem jeho otázku beze slova ignorovala.

Po chvíli ticha jsem zvedla hlavu a kývla směrem k televizi. Až tehdy mi totiž došlo, že zvuk hrající v pozadí nebyla angličtina, ale čeština. Už delší dobu jsem komunikovala česky jenom při telefonátech s rodinou nebo přáteli.

„Na co se to, proboha, koukáš v půl čtvrtý ráno?“ ukázala jsem na obrazovku.

„Ani nevím, vykouklo to na mě, když jsem zapnul Netflix, a protože se mi vždycky líbí poslouchat tě, když telefonuješ domů, pustil jsem si to česky s anglickýma titulama,“ pokrčil rameny.

Rozesmál mě.

„Ty fakt nejsi ani trochu normální,“ zamumlala jsem česky.

„Hej! Není fér, když mluvíš tak, abych ti nerozuměl!“ zahřměl mi do ucha a já se rozesmála ještě víc.

Najednou mě smích přešel a já jen zašeptala, víceméně spíš pro sebe než pro něj.

„Co když ty sny nikdy nepřestanou?“

„Sny?“ zeptal se najednou vážně a věnoval mi zvědavý a zároveň ustaraný pohled.

„Jo,“ zamumlala jsem. „Mám je už několik let. Občas se na nějakou dobu vytratí, ale poslední týdny se zase vrátily a já... nemůžu pořádně spát.“

„Tak to asi nebudou erotický sny, co?“ snažil se odlehčit atmosféru a já se pousmála a šťouchla ho do žeber.

„Au! Dobře, dobře, žádný vtípky. Chceš se svěřit?“ zeptal se s bolestnou grimasou v obličeji.

Chvilí jsem sledovala jeho výraz, jestli si ze mě nedělá jenom srandu, protože ať je tohle kdokoli, musel skutečného Iana praštit po hlavě a nahradit ho. Nakonec jsem nesouhlasně zakroutila hlavou.

Ian se na mě soucitně podíval a pak mě prostě objal. Tak pevně, jako kdyby ze mě všechn ten smutek a bolest chtěl vymáčknot. Tiskla jsem se k němu, jak jen to šlo, a doufala, že to zabere. Když se po chvíli odtáhl, myslela jsem si, že už půjde konečně taky spát. Tu myšlenku jsem ale hned zavrhl, protože mi byla jasná její nereálnost. Ian ale vstal a odešel nejprve

do svojí a pak do mojí ložnice. Do obýváku se vrátil s rukama plnýma našich polštářů a dek.

„Co to, sakra, zase blbneš?“ začala jsem se smát, protože jsem ho zpoza té hromady peřin ani neviděla.

„Co by? Dneska prostě budeme stanovat v obýváku!“

Vtom na mě hodil všechno, co nesl. Co se to tady, hergot, děje?!

„Stanujeme v obýváku?“ vypadlo ze mě, když jsem se konečně zpod toho všeho vyhrabala a vzpomněla si na to, jak se používají ústa a slova.

„Jo,“ pokrčil rameny, a zatímco šel do kuchyně, dodal, ať roztáhnu gauč a připravím ho na spaní.

Gauč nebyl nijak velký ani roztažený. Všechno jsem na něj naskládala a doufala, že se tam s tím vším vlezeme i my. I když moje představivost dost pokulhávala v tom, jak má tohle probíhat. Většinou spolu dokážeme sotva vydržet v jedné místnosti.

Žijeme spolu s Ianem už několik let, ale na gauči jsme teda ještě nespali. Tedy ne oba zároveň. Někdy se stane, že jeden z nás vytuhne u sledování televize, ale tohle bylo rozhodně něco, co za tu spoustu let podnikneme poprvé. Přišlo mi to směšné a úžasné zároveň, protože myšlenky na NĚJ už zmizely. I ten sen se mi najednou vypařil z hlavy. V tu chvíli moji hlavu okupoval jenom Ian a jeho přitroublé spontánní nápady.

Hravý Ian, to byla příjemná novinka.

Vybírala jsem v televizi, na co budeme koukat. Upřímně jsem hledala rovnou Přátele. Hodlala jsem vsadit na jistotu.

Ian se vyřítil z kuchyně s popcornem a taky se dvěma plechovkami piva.

Jakmile se mi objevil v zorném poli, zvedla jsem jedno obočí a on se na mě zazubil.

„To je jako snídane šampionů?“ zeptala jsem se pichlavě a snažila se udržet smích na uzdě.

„Já jsem ještě nespal, takže pro mě je pořád ještě večer. Můžeš použít můj důvod, anebo se smířit s tím, že od samého rána nasáváš,“ pokrčil rameny, zatímco mi podával pivo.

„Volba je jenom na tobě,“ dodal.

Vzala jsem si pivo, které mi podával, a napila se. Byla sobota kolem čtvrté ráno a my oba zjevně přišli o rozum. Ian dramaticky dopadl na gauč vedle mě spolu se svým pivem a popcornem, o který se nechtěl vůbec podělit.

Bylo mi jasné proč. Já totiž popcorn dosoluju. Jemu to ovšem přišlo naprosto proti přírodě, a tak si popcorn zuby nehty bránil. Když mě poprvé viděl stát nad miskou s popcornem se solničkou, málem mě nechal zatknout.

Stejně to nakonec vzdal a já si nabrala celou dlaň nechutně neslaného popcornu. Sledovali jsme společně Přátele, cpali se a popíjeli svoje piva tak dlouho, dokud jsme neusnuli.

Pokusila jsem se otočit, ale moc to nešlo, protože zaprvé na gauči bylo absurdně málo místa, zadruhé mě Ian zezadu objímal. Leželi jsme u sebe jako malá a velká lžice, abychom se tam vůbec vlezli, a já se nechtěla vůbec pohnout. Nevěděla jsem, jak se Ianovi povedlo, abych po tak děsivé noci znovu usnula, ale zadařilo se.

A já se v jeho náručí cítila opravdu v bezpečí. Jako by mě žádný duch z minulosti nemohl dosáhnout. Jako by dokázal všechny hrozby odpálit dřív, než ke mně doletí. To byly poslední myšlenky, které mě napadly, než jsem znovu usnula.

Takhle dobře už jsem se nevyspala celé měsíce, a to jsme spali ve dvou na tom nejmenším a nejméně pohodlném gauči na celém Zélandu.

Když jsem se probudila, muselo být už minimálně poledne, protože mi do obličeje svítilo tolik světla, až to bolelo. Kolem sebe jsem měla pořád omotanou Ianovu ruku. Děťinsky jsem

se usmála. Nepochybně jsem se vyspala jenom díky němu a byla jsem mu za to všechno opravdu neskonale vděčná.

Jakmile jsem se k němu otočila v domnění, že pořád spí, a ve snaze ho nevzbudit dřív, než by bylo nezbytně nutné, zarážila jsem se. Pozdě. Už byl vzhůru a ještě trochu rozespale na mě koukal. Ruku ale neodtáhl.

„Tak co? Vyspala ses alespoň trochu?“ zašeptal mi do vlasů. Z tónu jeho chraplavého hlasu mi naskočila husí kůže po celém těle.

„Jo, vyspala jsem se docela dost a jsem si jistá, že za to můžu poděkovat tobě,“ odpověděla jsem stejně tiše jako on.

A přitom se pořád nikdo z nás ani nepohnul. Je až nepopsatelně zvláštní se k někomu takto tisknout. Zatímco Ianova ruka ležela přes můj pas, moje hlava odpočívala na jeho rameni a nohu jsem měla přehozenou přes ty jeho. Takhle jsem naposledy ležela s...

Okamžitě mě polilo horko. Pod peřinou bylo najednou tisíc stupňů. Těžce jsem se nadechla a v podstatě vyskočila do sedu, čímž jsem ze sebe samozřejmě shodila jeho ruku a dost možná ho mírně nakopla nohou do citlivých míst. Ian na mě vytřeštil oči, ale neřekl jediné slovo, zatímco já ze sebe vysoukala něco o tom, že nám jdu udělat kafe, a zeptala jsem se, co si dá k snídani.

KAPITOLA 2 – EL

Mezitím, co jsem vařila kávu a připravovala ke snídani ty nejlepší skořicové šneky, Ian uklidil tu pohromu v obýváku. A ačkoli se mi od té noční mûry hlavou honily všelijaké myšlenky, nebyla jsem schopná žádnou z nich uchopit a vyslovit nahlas. Věděla jsem, že by si zasloužil alespoň částečnou upřímnost nebo vysvětlení, ale já toho nebyla absolutně schopná.

Ian si vzal svou snídani do obýváku, kdežto já s ní vyšla na náš balkon obklopený rostlinami. Vždycky jsem se tady cítila jako v džungli. Byl to náš velký malý kus přírody uprostřed města z kamene a skla. Milovala jsem tady ten horký a vlhký vzduch, který byl na Zélandu všudypřítomný. I tady mě hned praštil do nosu.

Místo klasického stolu a židlí jsme tady měli sedačku poskládanou z palet a na ní plno dek a polštářků. Všude po parapetu i zábradlí stály rozmístěné svíčky a ze stropu visela světýlka. Balkon byl jedním z mých nejoblíbenějších míst v našem bytě, protože mi poskytoval útěchu stejně jako kdysi dětské bunkry. Ale tohle mi na rozdíl od bunkru nikdo schválně neshodí a ani neobsadí hned, jakmile jej na chvíli opustím.

Z myšlenek mě vytrhl Ian, který tiše vešel na balkon a zadíval se na mě. Bylo mi jasné, že právě v ten moment skončil můj klid.

„Nechceš mi říct, co se to dneska na tom gauči stalo?“ řekl tím nejchápavějším a nejnežnějším hlasem, který vůbec mohl použít. Lámalo mi to srdce.

Zaváhala jsem a nakonec spustila.

„Já... Iane, omlouvám se. Já jsem prostě s nikým nestrávila noc od doby, kdy jsem sem přiletěla. A já vím, že se mezi námi

nic nestalo, ale hrozně mě vyděsilo, jak dobře jsem se s tebou cítila. No, a to mě přimělo utéct jako kuře, prostě... omlouvám se, je to komplikované," chrčila jsem všechny slabiky najednou, dokud mi nedošel dech. Do očí se mi nahrnuly slzy. V tu chvíli jsem byla ráda, že sedím, jinak by to se mnou seklo.

Ian jen přikývl, zatímco sledoval, co se se mnou děje.

„Řekneš mi to někdy? Proč si sem přijela? Co se tam tehdy stalo?“

Nejraději bych mu to řekla úplně všechno a zbavila se toho příšerného tlaku, kterej mě nenechá v klidu spát. Jenže pořád nevím, jak začít. Ale malý krok je taky krok, ne? A tak jsem malinko přikývla a dodala.

„Jednou ano, ale ve zkratce? Byla jsem srab, proto jsem přijela. Pořád jím jsem.“

Před 6 lety – El

„Takhle už to dál nejde! Akorát se oba trápíme. Je to neúnosný!“ zařvala jsem z plných plic.

Slzy se mu kutálely po tváři, zatímco moje tvář byla jako kámen. Už se mnou nehne. Už mi neublíží. Už tady nebudu sedět v slzách a ptát se sama sebe, proč nejsem dost dobrá, proč si někdo pro jednou, do hajzlu, nevybere mě! Takovou, jaká jsem. Proč pro nikoho nikdy nejsem na prvním místě. Ne, do té fáze už se nikdy nedostanu.

„To jsem si myslela,“ zašeptala jsem sotva slyšitelně, otočila se a dala se na odchod, když mě prudce zachytila jeho ruka kolem paže a otočil mě směrem k sobě.

„Já s tebou ještě neskončil! Mluvím s tebou!“ v jeho očích pro změnu nebyla zlost ani agrese. Byla tam zoufalost a strach.

Jemně jsem položila svoji dlaň na tu jeho, abych mu ji sundala. „Bojuj za nás,“ dodal tiše.

Jak moc bych chtěla bojovat, ale já věděla, že jsem tento boj dávno prohrála. Podívala jsem se do jeho krásných očí, velmi důkladně si ho prohlížela a i přesto, že moje tělo už nedokázalo nijak reagovat, cítila jsem, že v nitru umírám.

„Jenže já už ti nemám co dalšího říct,“ poznamenala jsem jemně a vlepila mu poslední polibek do dlaně chvíli předtím, než jsem odešla z parkoviště, na kterém jsme, mírně řečeno, ztropili menší scénu.

Bolelo mě celé tělo, ale ze všeho nejvíc mě bolelo srdce. Bylo mi jasné, že pokud něco neudělám, objeví se do pár hodin u mých dveří. Já mu opět odpustím vše, co už by nemělo být odpuštěno, a budeme pokračovat tam, kde jsme skončili.

Jenže tentokrát to tak nebude, dnes je to jiné.

Jakmile jsem dorazila domů, bylo to vlastně naposledy. Od včerejšího večera jsem si balila všechny svoje věci. To nejdůležitější jsem zabalila do dvou kufrů a jednoho velkého batohu, doklady do kabelky. Ostatní věci jsem naházela do krabic a nábytek přikryla bílými ubrusy. Okna byla otevřená. Jediné, co jsem nesbalila, byly dopisy na rozloučenou.

KAPITOLA 3 – IAN

Nevěděl jsem, jak jí pomoci. Jak bych měl, sakra, pomoci někomu, kdo mi nechtěl říct, co se vlastně stalo? Znali jsme se šest let. Téměř šest let jsme spolu žili, ale ty největší svinstva jsme stejně pořád oba dusili v sobě. Nejhorší na tom bylo, že jsem po ní nemohl chtít něco, čeho jsem sám nebyl schopný. Chtěl bych, aby se mi úplně otevřela, ale když jsem to nedokázal ani já sám, bylo by to pokrytecké.

„Ať se stalo cokoli, jsem si jistý, že jsi nebyla srab, El. Jenom chci, abys věděla, že tady pro tebe jsem, ano?“

Její tmavě hnědé oči se zapíchly do mých a přísahal bych, že ještě ztmavly, než tím pohledem uhnula a mírně kývla na souhlas.

Před osmi lety – El

„Vždycky tady pro tebe budu, dobře?“ nevníkala jsem nic než jeho silné paže, které mě drtily v objetí, zároveň to však bylo neuvěřitelně osvobozující.

Nechápala jsem, jak se vzal u mých dveří ani proč si několikadenní ticho v naší komunikaci vysvětlil tak, že má přijít. Najednou ale stál před mými dveřmi. V očích starosti, v rukou láhev vína. Než jsem ze sebe stihla vykoktat, co tady, sakra, dělá, seděl u mě v obýváku s otevřeným vínem.

Byla jsem jeden velký bordel. Poslední dny jsem probřečela. Na jídlo jsem se ani nepodívala. Sotva jsem se zvedla z postele a dala si sprchu. Žaluzie byly zatažené a většina zvuků i světél vypnutá. Některé záchvaty se mě držely i více dní a tento byl jedním z nich. Těžko zpětně určit, co byl ten bod zlomu. Kdo

mě tentokrát poslal za hranu. Ale teď jsem se tady metaforicky topila ve sračkách, které jsem neuměla ani pořádně uchopit.

A on si sem jen tak přijde, hodí mi lano a záchranné kruhy a tváří se, že ho moje rozpoložení vůbec neděsí. Vůbec ho to neznepokojuje. Co to s ním, sakra, je?!

„Nemusíš tady být, já...“ hlas se mi zlomil, „já to tady zvládnou sama.“ Pořád jsem stála u dveří a doufala, že odejde.

Ano, poslední týdny jsme se spolu hodně bavili. A ano, bylo to skvělé, ale pod tuhle pokličku nemusel nakouknout. Nehty jsem si zarývala do vlastních dlaní a nenavazovala s ním žádný oční kontakt. Nemohla jsem se podívat ani na sebe, natož na něj.

„Chci tady být pro tebe. Chci, aby ti bylo zase líp,“ slyšela jsem, jak se ke mně blížil. Pak jsem ucítila, jak se jeho dlaň jemně dotkla mojí ruky.

Matně jsem zaslechla, že zavřel dveře na chodbu, a pak už mě jen vedl na gauč, který byl poslední dny mým útočištěm. A já se zase rozbřečela, aniž bych tušila proč. Protože za mnou někdo přišel a zajímal se? Protože mi někdo chtěl pomoci? Možná na to opravdu nemusím být sama.

Jenže to jsem ještě nevěděla, jak ošemetné může být někoho k sobě takto pustit.